

David Nicholls

ÉDES BÁNAT

DAVID NICHOLLS

ÉDES BÁNAT

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Sweet Sorrow

Copyright © 2019 by Maxromy Productions Ltd

Hungarian translation © Szieberth Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

ISBN 978 615 104 135 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

A VILÁGVÉGE

A világvége csütörtökön, délután négy előtt öt perccel, közvetlenül a diszkó után volt esedékes.

Egészen addig akkor álltunk a legközelebb egy hasonló katalizmához Merton Grange-ben, amikor félévenként egyszerű kétszer szállingózni kezdtek az apokalipsziszváró mendemondák. A körülmények nagy vonalakban mindig megegyeztek, és a világvégét soha nem valami banális dolog, mondjuk napkitörés vagy aszteroida okozta. Inkább egy régi maja jóslatról vagy Nostradamus elejtett megjegyzéséről, esetleg valami fura naptári egybeesésről szóló bulvárhír nyomán terjedt el futótűzként, hogy a dupla fizikaóra közepén le fog olvadni az arcunk. A tanár ilyenkor megadóan sóhajtott egyet, és felfüggesztette az okítást, amíg azon civódtunk, hogy kinek az órája a legpontosabb, és mikor kezdődjön a visszaszámlálás, és a lányok lehunyt szemmel, görnyedten kapaszkodtak össze, mintha egy vödör jeges vízre várnának, mi, fiúk pedig hetykén néztünk szembe a sorsunkkal, és csak titkon merengtünk az elmulasztott csókon, a rendezetlen számlán, a szüzességünkön, majd idéztük fel még egyszer, utoljára a barátaink, szüleink arcát. Négy, három, kettő...

Lélegzet-visszafojtás.

Aztán valaki elkiáltotta magát, hogy „BUMM!”, és kitört a megkönnyebbült röhögés. Csak egy kicsit sajnáltuk, hogy életben vagyunk ugyan, de pont a dupla fizikán.

– Öröm, boldogság? Akkor akár folytathatjuk is, ugye?

És megint ott tartottunk, hogy mi történik, ha egy test egy newton erő hatására egy méter utat tesz meg.

De tudtuk, hogy azon a csütörtökön, tizenöt óra ötvenöt perckor, közvetlenül a diszkó után egészen más lesz minden. Öt hosszú éven át vánszorgott csigalassúsággal az idő, de most, az utolsó hetekben, majd az utolsó napokban, kezdett gyökeret verni az eufória és a pánik, az öröm és a félelem elegye, no meg egyfajta örült nihilizmus. A szülőknek írt levél és a tanítás utáni ottmarasztalás réme már nem hatott ránk, és ki tudta, mi mindent úszhatunk még meg baj nélkül ebben az új világban? Egy csapásra úgy tűnt, hogy a folyosókon elhelyezett tűzoltókészülékekben iszonyú potenciál rejlik, és csak találgathattuk, hogy Scott Parker tényleg megmondja-e a magáét Mrs. Ellisnek, vagy csak kamuzik, és Tony Stevens tényleg megint gyújtogatni fog-e a humán tárgyak épületszárnyában?

Aztán, bármilyen hihetetlen is, elérkezett az utolsó nap, amely verőfényes időre virradt, és a kapunál kitört csetepatével vette kezdetét. A nyakkendőt sokan a fejükre kötötték, és a csomó vagy öklömnyi bumszli volt, vagy kompakt, mint a gesztenye, a sok rúzs, ékszer és kékre festett haj pedig futurista nightclubot idézett. Hiszen ugyan mit csinálhatnak a tanárok, talán hazaküldenek minket? Persze nem tették, csak sóhajtottak egy nagyot, és intettek, hogy haladjunk. Az utolsó hét, mivel már nem volt védhető ok arra, miért is kéne definiálnunk, mondjuk, a folyóholtágot, a „felnőttélet” nevű micsodának szentelt ötletszerű, felületes és hervasztó órák jegyében telt. Nagyon úgy tűnt, hogy az a bizonyos „felnőttélet” nagyrészt nyomtatványok töltögetéséből és az önéletrajzunk összetákolásából áll. („Hobbi, érdeklődési kör: társas élet, tévé.”) Megtanultuk továbbá nyomon követni a csekkfüzetünk egyenlegét, és bámultuk az ablakon túli, csodaszép időt, és az járt a fejünkben, hogy már nincs sok hátra. Négy, három, kettő...

A szünetben az osztálytermünkben kezdetét vette a fehér egyeningek filccel való összegraffitizése. Úgy görnyedtek egymás háta fölé a fiúk, mint egy orosz börtön tetoválóművészei,

és minden szabad felületre jutott valami szentimentális sértés. *Vigyázz magadra, te fasz!* – írta Paul Fox. *Ez az ing messziről bűzlik!* – írta Chris Lloyd, és a legjobb barátom, Martin Harper is lírai hangulatba került: azt körmölte a részletgazdagon ábrázolt füttyi és golyók alá, hogy *Haverok4ever*.

Harper, Fox és Lloyd. Ők voltak akkor a legjobb barátaim, avagy „a” fiúk, és bár keringtek körülöttünk lányok, név szerint Debbie Warwick, Becky Boyne és Sharon Findlay, alapvetően elvöltünk magunkban, és senki sem férközhetett közénk. Egyikünk sem játszott hangszeren, mégis zenekarnak képzeltek magunkat. Mindannyiunk számára egyértelmű volt, hogy Harper az énekes és a szólógitáros, Fox a basszgitáros, Lloyd pedig, aki azt hirdette magáról, hogy ő egy „őrült”, értelemszerűen a dobos lett. Nekem pedig maradt a...

– Rumbatök! – mondta Lloyd, majd jót röhögünk, és a „Rumbatök” is felvételre került a becenevek hosszú listájára. Fox is két keresztbe tett rumbatököt rajzolt most a fehér ingemre, egy koponya alá. Úgy nézett ki, mint valami fegyvernemi jelzés. Debbie Warwick, akinek az anyja stewardess volt, becsempészett egy szatyorra való kávés, tejszínes, mentás meg kókuszos likórt, mert ezeket az ízeket favorizáltuk, és bőszen grimaszolva prüszkoltunk, miután meghúztuk a marokra fogott mini-üvegünket. Mindeközben Mr. Ambrose, lábát a tanári asztalon nyugtatva, a *Szabadítsátok ki Willy 2*-t nézte. Csak háttérzajt szolgáltatott a videokazettáról lejátszott film, pedig kedveskedni akartak vele nekünk, de a kutyát sem érdekelte.

A minilikőr volt az aperitif az utolsó menzaebédünk előtt. A kollektív memória még őrizte a legendás '94-es kajacsata, azaz a talp alatt robbanó ketchupostasakok, a dobócsillagként süvítő rántotthal-szeletek és a kézigránátként hajigált, héjukban főtt krumplik emlékét. Harper most is kesztyűt dobott Foxnak, mondván, hogy „Na, mered vagy nem mered?”, miközben egy ráncos kolbászt lógatott a csücskénél fogva, mintha így próbálná

felbecsülni, milyen messzire szállhat. A tanárok azonban smaszserként strázsáltak az asztalsorok között, és mivel be volt ígérve a csokis piskóta csokiöntettel, a robbanásveszélyes pillanat elillant.

A végzősök évzáróján Mr. Pascoe pontosan azt mondta a beszédében, amit mindannyian vártunk. Arra biztatott minket, hogy tekintsünk a jövőbe, de emlékezzünk a múltra, törjünk magasra, de vészeljük át a mélypontokat, és higgyünk magunkban, de gondoljunk másokra is. Továbbá nemcsak az a fontos, amit megtanultunk, bár szívből reméli, hogy komoly tudással verteztük fel magunkat, hanem az is, hogy milyen ifjú felnőttek válnak belőlünk. Mi, a cinizmus és a szentimentalizmus közé beszorult ifjú felnőttek nyegléskedve próbáltuk leplezni, hogy megrémültünk és elcsüggedtünk. Gúnyosan vigyorogtunk, és az égnek emeltük a szemünket, de azért láttunk szorosan összekulcsolódó kezeket, és szipogás is hallatszott innen-onnan, amikor elhangzott, hogy tartsuk nagy becsben az itt kötött, életre szóló barátságokat.

– Életre szóló? Na, ne! – mondta fejemet a hóna alá csapva, majd a bütykeivel gyengéden dörzsölgetve Fox. Ekkor már a jutalomosztás zajlott, és mi a székünkbe süppedve néztük, ahogy a szokásos díjazottak megkapják, ami jár nekik. A taps már rég abbamaradt, mire levonultak a színpadról, és a könyvutalványt az álluk alá beékelve, mintha a rendőrségen sorakoznának fel, hogy a sértett kiválassza közülük a támadóját, odaálltak a helyi újság fotósa elé. Ezután a Merton Grange-i iskola szvingzenekara Mr. Solomon, az énektanár vezetésével bénán, kakofonikusan elcsörömpölte Glenn Miller *In the Mood* című számát.

– De miért? Miért, miért? – így Lloyd.

– Hogy hangulatba jöjjünk – így Fox.

– Miféle hangulatba? – így én.

– Szar hangulatba – így Lloyd.

– Glenn Miller és zenekara *Elcseszve* című kompozícióját hallják! – kontrázott Fox.

– Nem csoda, hogy lezuhant vele az a gép – mondta Harper, majd amikor a zenebona véget ért, Foxszal és Lloydal együtt talpra szökkentek, és hármásban kiabálták, hogy: „Bravó, bravó!” A színpadon pedig Gordon Gilbert, aki eléggé elmeháborodott benyomást keltett, két kézzel megmarkolta a harsonája tölcsérét, és röppályára küldte a hangszert, amely egy pillanatra megállt a levegőben, majd a parkettre zuhant, és meggyűródött, mint egy konzervdoboz. Míg Mr. Solomon leüvöltötte Gordon fejét, mi átczoszogtunk a diszkóba.

De tisztában vagyok velem, mennyire hiányzom a fentiekből én. Elég jól emlékszem arra a napra, de ha próbálom leírni a saját szerepemet, rá kell döbennem, hogy olyasmik után kutatok az agyamban, amit láttam vagy hallottam, és nem olyasmik után, amit mondtam vagy csináltam. Bizony, akkoriban az volt a különös ismertetőjegyem, hogy nincs rajtam semmi különös. „Charlie keményen dolgozik, hogy megfeleljen az alapkövetelményeknek, és ez nagyrészt sikerül is neki.” Ez volt a legtöbb, amit elértem, és a záróvizsgák után ez az igen halovány reputációm is tovább halványult. Nem csodáltak, de nem is vetettek meg, nem rajongtak értem, de nem is félték tőlem. Nem voltam az iskola réme, aki terrorizálja a társait, de ismertem jó pár ilyen alakot, és nem léptem közbe, ha a falka rávetette magát az áldozatára, mert bátor sem voltam. Az évfolyamunkra egyébként igencsak rányomta a bélyegét a fiatalokú bűnözők, azaz biciklitolvajok, bolti szarkák, gyűjtogatók erős jelenléte, és én távol tartottam ugyan magamat a legijesztőbb arcoktól, de nem barátkoztam velem a könyvutalványokkal elhalmozott, okos, engedelmes társaim sem. Nem alkalmazkodtam, de nem is lázadtam, nem voltam sem kollaboráns, sem ellenálló: kerültem a balhét, de nem keveredtem bele semmi másba sem. A humor értékes

valuta volt a suliban, és én, ha nem is számítottam az osztály bohócának, nem voltam híján a szellemességnek. Ki is vívtam olykor egy-egy meglepett kacajt, de a legjobb poénjaimat vagy elnyomta egy harsányabb hang, vagy késve érkeztek, olyannyira, hogy sokszor még most, húsz év múltán is azon agyalok, mit kellett volna mondanom '96-ban vagy '97-ben. Tudtam, hogy nem vagyok kifejezetten csúnya – ha az lettem volna, azt tudatták volna velem –, és homályosan el is jutott az agyamig, hogy összesúgnak és vihorásznak a hátam mögött a lányok, de ugyan mit kezdett volna ezzel egy olyan srác, akinek ötlete sem volt, hogy mit mondjon nekik? Apámtól egyes-egyedül a magasságomat örökölttem, a szemem, az orrom, a fogsorom és a szám Anyué volt. Apu mondta is, hogy fordítva rosszabb lenne, de sajna, rám hagyományozta azt a hajlamát is, hogy görnyedten jár, nehogy túl sok helyet foglaljon. Hála a mirigyek és a hormonok szerencsés összjátékának, megkímélt a sors a pattanásoktól, amelyek oly sok ember serdülőkorán ejtettek, szó szerint, súlyos sebeket, és vézna sem voltam a szorongás miatt, meg dagi sem az üzemanyagként fogyasztott csipsztől és dobozos löttyöktől, mégsem kölcsönzött magabiztosságot a külsőm. Nem kölcsönzött magabiztosságot semmi.

Körülöttem mindenki ugyanolyan elszántsággal igazgatta, állítgatta a személyiségét, mint a ruházatát meg a hajviseletét. Képlékeny műanyag figurák voltunk, és még bőven maradt időnk a kísérletezésre, mielőtt kialakulna és megszilárdulna a kézírásunk, a politikai hovatartozásunk, meg az, ahogy nevetünk, járunk, leülünk. Az utóbbi öt év mintha egyetlen nagyszabású, kaotikus színházi próba lett volna: ledobott jelmezek, viselkedésformák, barátságok, vélemények hevertek a padlón. A „szereplők” számára ez ijesztő is volt, meg felvillanyozóan izgalmas is, a szülők és a tanárok szemében viszont, akikre a kupi felszámolása hárult, őrijtőnek és abszurdnak tűntek a szeszélyes, egyben veszélyes rögtönzések.

Már nem volt messze az idő, amikor idomulnunk kell majd valami szerephez, amely talán egész tűrhetően illik ránk, de ha megpróbáltam mások szemével nézni magamat (ez olykor, késő este, szó szerint is megtörtént, amikor hátranyalt hajjal meredtem apám borotválkozótükrére), azt láttam, hogy... Szóval nem láttam semmi különöset. Az akkori fotóim a rajzfilmfigurák korai prototípusait juttatják eszembe, amelyek már hasonlítanak a későbbi, kész verzióra, csak valahogy nem stimmelnek az arányok, így az összkép sem.

Mindez persze nem sokat segít. Úgyhogy képzeljenek el egy másik fotót, az osztályképet, amelyet mindenki őriz, és amelyen csak hunyorítva lehet kivenni az arcokat. Na, most az ilyen osztályképeken, akár öt, akár ötven éve készültek, mindig van a középső sorban egy alak, aki mintha ismerős lenne, de semmiféle anekdota, asszociáció, botrány, hőstett nem ugrik be róla. Azt kérdezik, hogy nálunk ki volt az?

Hát Charlie Lewis.

FÜRÉSZPOR

A végzős diszkó a Róma hanyatlását idéző züllésről volt híres. (E téren csak a biosz-terepgyakorlat vetekedett vele.) A helyszín az iskola sportcsarnoka volt, ahová simán befért volna egy utas szállító repülőgép. A meghitt hangulat érdekében ősrégi zászlófüzéreket aggattak a bordásfalakra, a plafonról lógó láncon pedig tükörgömb fityegett, mint valami középkori buzogány, de így is üresnek és sivárnak hatott az irdatlan méretű tér. Az első három szám alatt az agyonkoptatott, poros parkett két szélén, a padokon kuporogva méregettük egymást, mint a csatatér két oldalán felsorakozott harcosok. Közben kézről kézre jártak Debbie Warwick utolsó szíverősítővel teli miniüvegei, míg végül csak Cointreau maradt, és ezt a határt már senki sem merte átlépni. Mr. Hepburn, a főcitanár, egyben DJ, kétségbeesetten váltott át az *I Will Survive*-ről a *Baggy Trousers*-re, aztán a *Relaxre*, majd Mr. Pascoe szólt neki, hogy halkuljon el egy kicsit a zene. Egy és negyed óránk volt még, de csak pocskéltuk az időt...

Aztán jött a Blur *Girls & Boys* című dala, és mintha csak valaki jelt adott volna, előzönlötte a nép a parkettet. Vadul táncolt mindenki, majd teli torokból üvöltöttük az egymást követő pophouse himnuszokat. Mr. Hepburn, az egészségügyi és biztonsági szempontokra fittyet hányva, le sem vette a hüvelykujját a kibérelt stroboszkóp nyomógombjáról. Mi pedig ámulva néztük a villódzó ujjainkat, miközben arcunkat beszippantva, ajkunkat beharapva hadonásztunk meg dobogtunk, mint a tévéhíradóban látott raverek, míg csuromvizes nem lett az ingünk.

Amikor észrevettem, hogy kezd elkenődni a *Haverok4ever* felirat, egy csapásra szentimentálisan viszonyultam az örökbecsű ereklyéhez. Visszafurakodtam a padhoz, elővettem az ott letett zsákomból a régi tesipólómat, és miután az arcomhoz nyomtam, hogy lássam, megfelel-e a legalapvetőbb kritériumoknak, elindultam a fiúöltöző felé.

Ha egy zárt tér falait és alapzatát valóban átítatják az ott megfordult emberek érzelmei, ahogy azt a horrorfilmek állítják, akkor az az öltöző alighanem ördögűzésre szorult, hiszen szörnyű dolgoknak volt tanúja. Egyszer például eltemettük a kis Colin Smartot a ki tudja, mióta ott hányódó, penészes törölközőkből és leírhatatlan szagú zoknikból rakott, tőzegmocsár sűrűségű kupacba, Paul Bunce-ra pedig olyan erőteljesen húztuk rá az alsógatyáját, hogy a balesetin kötött ki. Valóságos ketrecharcaréna volt ez a helyiség, ahol semmilyen fizikai vagy mentális ütés, rúgás, harapás nem minősült tilalmasnak. Most, amikor utoljára ültem le a padra, vigyázva, nehogy tovább gyarapítsam a kabátakasztók áldozatainak a számát, úrrá lett rajtam valami elképesztő szomorúság. *Ilyen lenne a nosztalgia?* – suhant át az agyamon, de nem nagyon hittem, hogy erről lenne szó, hiszen miért tápláltam volna nosztalgikus érzéseket a folyékony szappannal telenyomott tolltartók vagy a fülsiketítően csattanó, vizes törölközők iránt? Inkább azt sajnálhattam, ami nem történt meg, vagyis azt, hogy nem mentek végbe a nagy változások, valahogy úgy, mint amikor a gubó kemény védőburka alatt lebomlanak a sejtfalak, fortyogva-kavarogva átrendeződnek a molekulák, majd a szétrepedt gubóból előbújik egy hosszabb, szőrösebb és a jövőjét illetően bizonytalanabb hernyó.

Akkoriban azon vettem észre magam, hogy hajlamos vagyok az efféle lélekbúvárkodó merengésre, és ott, az öltözőben ingerült fejmozdulattal ráztam le magamról, szó szerint, az introspekciót. Hiszen előttünk állt a nyár, és úgy gondoltam,

hogy a múlt feletti sajnálkozás és a jövőtől való rettegés eme kis szünetében akár jól is érezhetném magam, élhetném az életemet, és történhetne velem valami...

Eszembe jutottak a barátaim, akik bent, a sportcsarnokban járják robotikus táncukat. Gyorsan átcibáltam a fejemen a régi tesipólót, majd átfutottam az egyeningemre körmölt üzeneteket, és lent, deréktájon szemembe ötlött a kék tintával, szép, akkurátus betűkkel odaírt szavak:

Sokat sírtam miattad.

Gondosan összehajtottam az inget, és betettem a torna-zsákomba.

Mr. Hepburn épp a *Jump Around*ot nyomatta, és a korábinál vadabb, agresszívebb volt a tánc: a fiúk úgy rontottak egymásra, mintha az ajtót akarnák betörni.

– Istenem, Charlie! – szólt oda nekem Miss Butcher, a drámatanárnő. – Micsoda érzelemdús pillanatok!

A nap folyamán olyan mértékben turbózódtak fel a jól ismert szenvedélyek, a rosszindulat, az érzékenység, a szerelem és a vágy, hogy az már fenntarthatatlan volt. Vibrált-zsongott a levegő, és én, mintegy ez elől menekülve, behajtogattam magam a mászóka rúdjai közé, majd az ingemre nagy műgonddal ráírt szavak körül forogtak a gondolataim. Próbáltam hozzárendelni egy arcot, és megkeresni a táncolók tengerében, de valahogy úgy jártam, mint a krimikben, ahol képtelenség rájönni, hogy ki a gyilkos, mert mindenkinek van indítéka.

Közben a parketten újabb őrület tört ki: a fiúk felmásztak egymás hátára, és amikor a vágtázó „lovak” összetalálkoztak, „lovasaik” megpróbálták kivetni egymást a nyeregből, mint a kopjás bajvívók. A zene sem nyomta el a parketten landoló hátak puffanását, és hamarosan igazi, komoly bunyó robbant ki. Valakinek a kezében egy kulcsomót is megpillantottam, és Mr. Hepburn a közrend helyreállítása érdekében benyomta a Spice Girlst. Ez felért egy vízágyús tömegoszlatással, ugyanis

a fiúk pillanatok alatt kiiskoltak a terem szélére. A helyüket átvevő lányok szökdécselve fenyegették egymást az ujjukkal, és Miss Butcher is leváltotta a kormányrúdnál Mr. Hepburnt, aki odaintett nekem, majd szétnézett, mintha forgalmas úton kelne át, és nekivágott a táncparkettnak.

– Na, mit szólsz, Charlie? – kérdezte, amikor odaért hozzám.

– Pályát tévesztett, tanár úr.

– Amit a klubszcéna elveszített, azt megnyerte a geográfia – felelte Mr. Hepburn, majd ő is behajtogatta magát a mászóka rúdjai közé, és hozzátette: – Most már nyugodtan szólíts Adamnek. Hiszen mindketten civil állampolgárok vagyunk, azaz leszünk, mennyi is...? Fél óra múlva! Úgyhogy fél óra múlva annak szólítasz, aminek akarsz!

Kedveltem Mr. Hepburnt, és csodáltam a leplezetlen, sőt fenn hangoztatott közönnyel szembeni kitartását, mégis az suhant át az agyamon, hogy: *Már megbocsásson, tanár úr, de mi értelme van ennek?* Azon tanerők közül, akiknek voltak ilyen ambícióik, neki sikerült a legjobban a mutatvány, hogy jó fejnek tűnjön, de ne legyen behízsgő a modora. „Csúcsszuper hétvégékről” meg tantestületi intrikákról ejtett el izgi célzásokat, és a lázadás apró jeleivel (meglazult nyakkendő, borosta, borzas üstök) is sugallni próbálta, hogy bajtársak vagyunk. Olykor a nép közé szórt cukorka gyanánt még „csúnya szavak” is elhagyták a száját.

Ezzel együtt nem tudtam elképzelni olyan univerzumot, amelyben Adamnek szólítom.

– Amúgy izgatottan várod az egyetemem?

Rögtön felismertem a motiváló-buzdító szónoklat nyitányát.

– Nem hinném, hogy egyetemre fogok menni, tanár úr.

– Azt sosem tudhatod. Azért jelentkeztél, nem?

Bólintottam.

– Képzőművészet, informatika, grafikai tervezés.

– Az szuper.

- De nem elég jók hozzá a jegyeim.
- Ezt sem tudhatod még.
- Abszolút biztosra veszem, tanár úr. A vizsgák felére be sem mentem.

Mr. Hepburn a térdemre koppintott az ökölbe szorított kezével, de csak egyszer, aztán jobb belátásra tért.

– Akkor sincs veszve semmi – mondta. – Levizsgázhatsz újra, vagy jelentkezhetsz valami kevésbé konvencionális pályára. Egy ilyen tehetséges fiú, mint te...

Ritka kincsként őriztem a dicsérő szavakat, amelyekkel elhalmozta a vulkánprojektemet: olyanokat mondott, hogy a művem az utolsó szó a vulkánkeresztmetszetek tárgykörében. Mintha valami alapigazságot tártam volna fel, amely századokon át elkerülte a vulkanológusok figyelmét. De erre az icipici kampóra azért nehéz lett volna felakasztani a „tehetség” szót.

– Á, nem, tanár úr, elmegyek dolgozni. Szeptemberig még adok magamnak időt, aztán...

– Ma is kristálytisztán emlékszem a vulkánjaidra. A keresztvonalkázás szuper volt.

– Jó régen volt az már – mondtam vállvonogatva, majd abszolút váratlanul és nagy-nagy rémületemre rádöbentem, hogy megnyomtak bennem valami kapcsolót, és sírhatnékomból támadt. *Most mit csináljak? Meneküljek fel a mászóka tetejére?*

– De ezzel talán kezdhetsz valamit.

– A vulkánokkal?

– Nem, a rajzkészségeddel. Ez a grafikai tervezés jól hangzik. Ha esetleg akarsz velem beszélgetni erről, miután megjöttek az eredmények...

Vagy talán nem is az a megoldás, hogy feljebb mászom, hanem az, hogy lelököm Mr. Hepburnt. Hiszen nem vagyunk túl magasan, nem esne nagyot...

– Jó lesz ez nekem úgy, ahogy elterveztem, tényleg – erősödtem.

– Rendben, Chaz, rendben, de hadd mondjak neked egy titkot. – Azzal Mr. Hepburn közelebb hajolt, és az arcomba csapott a sörszagú lehelete. – Szóval az a helyzet, hogy ami most történik, az nem számít. Illetve azért számít valamennyit, de nem olyan sokat, mint gondolnád, és még fiatal vagy, annyira fiatal vagy! Mehetsz egyetemre most rögtön, vagy később, amikor már készen állsz rá, de a lényeg, hogy töméredek. Időd. Van! Istenem... – Mr. Hepburn bájosan a mászóka fakeretéhez dörzsölte az arcát, majd folytatta: – Istenem, ha egyszer arra ébrednék, hogy újra tizenhat éves vagyok!

Már épp levetettem volna magam a mászókaról, de ekkor Miss Butcher, áldja meg az ég, felfedezte magának a stroboszkópot, és jó hosszan rátapadt az ujja a nyomógombra. Aztán sikongatás hallatszott, és felbolydult a parkett népe, majd rémülten állták körbe Debbie Warwickot, aki a villódzó fényben, az *MMMBop* alatt köhögni kezdett, aztán szanaszét lövellte magnéziumfehér hányadékát, összefröcskölve a közelben lévők cipőjét és csupasz lábikráját. Gyorsan követték egymást az újabb és újabb adagok, mint valami pokoli, stop motion technikával készült animációs filmben. Debbie a szájára tapasztotta a kezét, de ezzel csak azt érte el, hogy nagyobb sugárban jött belőle az áldás, mint amikor befogjuk az ujjunkkal a slag végét. A végén görnyedten, magára hagyva ácsorgott az egyszerre röhögő és sikító társai alkotta kör közepén, Miss Butcher pedig csak ekkor kapcsolta le a stroboszkópot, és tipegett oda lábujjhegyen, hogy nyújtott karral, kézujjheggyel megcirógassa Debbie hátát.

– Tisztára, mint a Studio 54 – jegyezte meg Mr. Hepburn, azzal lemászott a földre. – Megártott a stroboszkóp. – A zene szünetelt, amíg a károsultak durva papírtörölközőket ragadtak, és letörölgették a lábukat, Parky, a karbantartó pedig hozta a fűrészporthoz és a fertőtlenítőt. Ezeket mindig készenlétben tartották az efféle bulikon. – Hús percük van még, hölgyeim és uraim! – jelentette be Mr. Hepburn, miután újra elfoglalta

a helyét a vezérlőpultnál. – Ismétlem, húsz perc! Azaz ideje kicsit lassabbra venni a tempót...

A lassú számok az iskola által jóváhagyott lehetőséget biztosítottak arra, hogy a táncolók álló helyzetben egymásra feküdjenek. A 2 *Become 1* első akkordjaira kiürült a parkett, de a széleken izgatott, sőt pánikszerű tárgyalások folytak, miközben, hála a technikusoknak, a gép kibüfögött némi szárazjeget, és derékig érő köd ereszkedett a csarnokra. Elsőként Sally Taylor és Tim Morris gázolt át rajta, majd Sharon Findlay és Patrick Rogers, a sulis szexuális pionírjai, akik egymás nadrágja, illetve szoknyája alá nyúlva vonultak be, mintha tombolajegyeket húznának. Őket Lisa „A Test” Boden és Mark Solomon követte, majd Stephen „Shanksy” Shanks és Alison „Királynő” Quinn szökkent át könnyedén a leszórt fűrészporon.

De ezek a duók már idős házaspárnak számítottak a szemünkben. A nép „friss húst” követelt, és lőn: a hátsó sarokban vad kurjongatás tört ki, amikor a kis Colin Smart kézen fogta Patricia Gibsont. Széles folyosó nyílt előttük, és Patricia, miközben kihúzták-vonták-tuszkolták a reflektorfénybe, a szabad kezével eltakarta az arcát, mint a tárgyalásra elővezetett vádlott. Aztán csarnokszerte egymást követték a kamikazeakciók, és a bejelentkező partnereket hol szívesen fogadták, hol elutasították a fiúk-lányok. A hoppon maradtak vitézül mosolyogva viselték sorsukat az ütemes taps közepette.

– Ezt nagyon utálom, te nem?

Helen Beavis, aki csatlakozott hozzám a mászókan, ifjú képzőművész és gyeplabdabajnok volt. A magas, erős testalkatú lányt időnként Téglának becézték, de csak a háta mögött.

– Nézd! – mutatta. – Lisa az egész fejét be akarja tömni Mark Solomon szájába.

– És mibe, hogy Marknak még a rágója is ott van...?

– Igen, az jár szájról szájra. Pingpongoznak vele.

Tettünk néhány félszeg kísérletet a barátkozásra Helennel,

de nemigen sült ki belőle semmi. A képzőművészet-szakkörön a menő arcok közé tartozott: nagy méretű, absztrakt képeket festett, olyan címekkel, mint például *Megosztottság*, és mindig száradt a kemencében valami fazekasmunkája. Ha a képzőművészet az érzelmekről és az önkifejezésről szól, akkor én maximum „ügyes rajzoló” lehettem. Részletgazdag, sűrűn keresztvonalkázott zombik és űrkalózok kerültek ki a ceruzám alól, no meg koponyák, amelyeknek még volt egy eleven szeme. Ez a számítógépes játékokból, képregényekből, sci-fikből és horrorfilmekből ismert, kifinomultan erőszakos motívum méltán kelthette volna fel a nevelépszichológusok figyelmét.

– Hadd mondjak neked valamit, Lewis! – szólított meg egyszer a szavakat szép komótosan ejtve Helen, miközben a kartávolságra eltartott intergalaktikus zsoldosomat méregette. – Férfifelsőtetet tényleg tudsz rajzolni – tette hozzá némi hatás-szünet után. – Meg palástot is. Képzeld el, mi lenne, ha egyszer rajzolnál valami *valódit!*

Nem válaszoltam. Helen Beavis túl okos volt hozzám a maga csöndes, feltűnésmentes módján. Neki nem kellett könyvutalványokkal igazolnia az eszét, és humora is volt, de a legjobb poénjait a maga szórakoztatására morogta az orra alá. A mondati pedig a szükségesnél több szót tartalmaztak, és mivel szinte mindegyik rejtett valami ironikus csavart, sosem tudtam, hogy azt gondolja-e, amit mond, vagy az ellenkezőjét. Márpedig a szavakkal akkor is hadilábon álltam, ha egyértelmű volt a jelentésük, úgyhogy a barátságunk leginkább azon feneklett meg, hogy nem tudtam lépést tartani Helennel.

– Tudod, mi kéne ebbe a tornaterembe? – szólalt meg most. – Pár hamutartó! Felszerelhetnék például a korlát rúdjinak a végére. Tényleg, szabad már cigiznünk?

– Hát, még... még húsz perzig nem.

Helen Beavis iskolánk élsportolóira eléggé jellemző módon szenvedélyes dohányos volt. Órák után nagyjából a kapuban

gyűjtött rá, és ha nevetett, úgy járt le-fel a szájában a mentolos Marlboro, mint Popeye, a tengerész pipája. Egyszer annak is a szemtanúja voltam, hogy befogja az egyik orrlyukát, majd átröppen a taknya a fagyalsövény fölött. Nem hiszem, hogy láttam volna már az övénél bénább frizurát: a feje búbját punktaréj ékesítette, hátul viszont hosszú és tartás nélküli volt a haja, és mindezt két kis hegyes oldalszakáll súlyosbította, amelyekhez hasonlót golyóstollal szokás a fényképekre firkálni. Márpedig a tizenhat évesek titokzatos algebrája szerint béna haj plusz művészkedő hajlam plusz gyeplabda plusz borotvátlan láb egyenlő leszbiz, amely egy többértelmű szó volt akkoriban a fiúk ajkán: éppúgy jelenthetett nagy érdeklődést kiváltó csajt, mint totál érdektelent. Kétféle leszbiz létezett, nem több, és Helen pedig nem az a fajta volt, akit Martin Harper magazinjaiban lát az ember, így a fiúk vajmi kevés figyelmet fordítottak rá, és biztosra veszem, hogy neki ez tökéletesen megfelelt. Én azonban kedveltem, és imponálni akartam neki, de többnyire csak annyit értem el, hogy lassan ingatni kezdte a fejét.

Végre üzembe helyezték a láncán forgó tükörgömböt is.

– Á! Ez valami varázslatos – mondta Helen, és a lassan keringő párok felé intett a fejével. – Mindig arra mennek, amerre az óramutató. Neked is feltűnt?

– Ausztráliában fordítva csinálják.

– Az Egyenlítőn meg csak álldogálnak félszegen. – Ekkor olvasztotta magába a Spice Girls 2 *Become 1*-ját Whitney Houston jó meleg, szirupos *Greatest Love of All*-ja. – Pfuj! – adott hangot a véleményének a vállát felhúzva Helen. – Mindannyiunk érdekében remélem, hogy nem a gyerekek jelentik a jövőt.

– Szerintem Whitney Houston nem pont a mi sulinkra gondolt.

– Hát, nyilván nem.

– És még valamit nem értek ebben a dalban – mondtam. – Miért ne lenne annál nagyobb szeretet, hogy megtanulod szeretni önmagad?

– Talán több értelmet nyer, ha félrehallod – felelte Helen, majd füleltünk egy kicsit.

– Ha megtanulod szaradni önmagad... – kezdtem.

– ...nincs annál nagyobb szararat – folytatta Helen. – Megyez, mint az ágyba szaratas. És az a vicc, hogy kábé minden szerelmes dalnál működik ez a félrehallás.

– Szarat téged, jeee-jeee-jeee!

– Ahogy mondod.

– Kösz, Helen. Már sokkal jobban értem a *Greatest Love of Allt*.

– A vendégem voltál – mondta Helen, majd ismét a táncparkett felé fordultunk. – Trish szemmel láthatóan boldog – jegyezte meg Helen, miközben elmélyülten figyeltük, ahogy Patricia Gibson, szemét változatlanul eltakarva, egyszerre próbál táncolni és hátrálni. – Colin Smart gatyája érdekes alakot öltött. Fura helyen tárolja a körzőjét meg a vonalzóját – folytatta Helen, és a levegőbe bökött a remegő ujjával. – *Báing!* Egyszer volt részem ilyesmiben a karácsonyi methodista diszkóban. Az illető nevét nem áll szabadságomban elárulni, de hidd el, hogy nem túl kellemes érzés. Mintha egy cipősdoboz sarkával bökdösnék a csípődöt.

– Hát, gondolom, a fiúknak azért jobban bejön a dolog, mint a lányoknak.

– Akkor dörgöljétek egy fához, vagy mit tudom én! Mert ez iszonyú bunkóság, akarom mondani, udvariatlanság. Hagyd ki az arzenálobból, Charles. – A csarnok más pontjain kezek vándoroltak a fenekekre, majd időztek el rajtuk sután, petyhüdtlen, riadtan, vagy gyúrták őket, mint a pizzatésztát. – Szóval baromi gusztustalan látvány – tette hozzá Helen. – És ezt nem csak a sokat magasztalt lesbiségem mondatja velem.

Kínosan fészkelődtem a rúdon. Nem voltunk hozzászokva a dolgok nyílt, őszinte kitárgyalásához, úgyhogy gondoltam, jobb, ha ezt elengedem a fülem mellett. Aztán egyszer csak...

– Akarsz táncolni? – szólalt meg Helen.
Összeráncoltam a homlokom.
– Á, nem – mondtam végül. – Megvagyok nélküle.
– Aha. Én is. – Eltelt egy kis idő, majd: – De ha fel akarsz kérni valaki mást...

– Tényleg nem hiányzik annyira.
– Semmi eget rengető szerelem, Charlie Lewis? Semmi nagy titok, amittől meg akarsz szabadulni most, a végórában?
– Nekem nem igazán megy ez a... dolog. Neked?
– Nekem? Á, nem, én lélekben kábé halott vagyok. És a szerelem amúgy is egy burzsoá konstrukció. Ez az egész... – intett a táncparkett felé a fejével Helen. – Szóval ez igazából nem is szárazjég, hanem a sunyító-lapító feromonok gomolygó köde. Szagold csak meg! – biztatott, és beleszimatoltunk a levegőbe.
– A szerelemnek... Cointreau- és fertőtlenítősza van.

Ekkor begerjedt az erősítő, majd a mikrofonhoz túl közel álló Mr. Hepburn ezt harsogta:

– Utolsó szám, hölgyeim és uraim, a legeslegutolsó szám! Szeretném látni, hogy mindenki táncol valakivel! Bátorság, emberek!

Miután felcsendültek a *Careless Whisper* első taktusai, Helen egy összehajoló csoport felé intett a fejével. A kis csapatból most kivált egy, azaz egy lány, név szerint Emily Joyce, és elindult felénk, majd szólt is hozzánk, de még nem volt elég közel ahhoz, hogy halljuk.

– ...

– Mi?

– ...

– Nem ért...

– Helló-ó! Csak köszöntem, ennyi.

– Helló, Emily!

– Helen!

– Hát, helló, Emily!

- Micsinátok ti itt?
- Voyeurködünk – közölte Helen.
- Mi van?
- Leselkedünk – segitettem ki Emilyt.
- Láttátok, hogy Mark benyúlt Lisa szoknyája alá?
- Nem, attól tartok, erről lemaradtunk – mondta Helen.
- Arról viszont nem, amikor csókolóztak, és az bizony nem volt semmi! Láttál már olyat, hogy a kockás pítón lenyel egy kis folyami disznót, Emily? Állítólag kiakasztja az állkapcsát ott hátul, és...

Emily bosszúsan hunyorított Helenre.

- Mi van?
- Mondom, láttál már olyat, hogy a kockás pítón lenyel egy kis...
- Figyu, akarsz táncolni, vagy nem? – csattant fel türelmetlenül Emily, és megbökte a térdkalácsomat.
- Ne is foglalkozzatok velem! – mondta Helen.

Azt hiszem, nem kizárt, hogy felfújtam az arcomat, aztán kiengedtem a levegőt, mielőtt azt feleltem, hogy „Oké”, és le-szökkentem a földre.

- El ne taknyoljatok egy hányásfolton, gerlepár! – szólt utánunk Helen.